

EVEN OVER SEKS

tekst NISSE BENHADDAOUI

CABARATIER EN SCHRIJVER NINA DE LA PARRA HAD SCHOON GENOEG VAN MANNENSORES EN SCHREEF ER HET BOEK *MAKE WOMEN COME OVER*. EN INDERDAAD: DAT GAAT DEELS OVER DE ZOEKTOCHT NAAR EEN ORGASME, MAAR MEER NOG OVER ZELFLIEFDE.

Tussen de versierde sparretjes van het café van het Tropenmuseum in Amsterdam schuiven we aan bij cabaretier en schrijver Nina de la Parra om te praten over de clitoris, mannen, haar jongere zelf, de gemene stem in je hoofd en, niet onbelangrijk: de klaarkom-gap. *Let's talk about sex*, maar echt, *let's*. Want De la Parra's signatuur is onverbloemde eerlijkheid. Ze durft alles op tafel te leggen, zowel in haar solotheatervoorstelling *Gods wegen* (waarmee ze cabaretprijs Neerlands Hoop won) als haar schrijfdebuut *Make Women Come*. In dit boek legt ze vanuit het perspectief van hoofdpersoon Kleine Nina haar seksuele geschiedenis bloot. Op het pijnlijke af, maar altijd met een humoristische uithaal.

Voor de theatervoorstelling *Gods wegen* ging je op zoek naar je Surinaamse roots en identiteit. Wat was de zoektocht voor het schrijven van *Make Women Come*? 'Mijn zoektocht duurt al – pak 'm beet – twintig jaar, ik had al heel lang het gevoel: iets klopt niet. De katalysator was de zoveelste relatie die uitging. Na de zoveelste break-up voelde ik me verward en woedend, ik had zo veel angsten. Nu is het punt bereikt, dacht ik. Ik voelde een volledige urgentie om uit te zoeken wat er tussen mij en mannen steeds misging. Wat is nu precies de reden waarom liefde zo moeilijk is? Waarom is dit zo'n groot thema in mijn leven? Ik ben autobiografisch kunstenaar, als er grote verwarring in mij plaatsvindt, zijn er eigenlijk maar twee dingen die ik kan doen: achter mijn piano gaan zitten of de pen oppakken. Mijn pijn in de vorm van humor gieten, dat is iets wat ik móést doen. Zo ben ik begonnen met schrijven, in Suriname. Met de hulp van mijn waanzinnige editor, Mizzi van der Pluijm, ontdekte ik dat dit verhaal groter is dan mijn eigen probleem met mannen. Dit is een verhaal over vrouwen, over de laatste stap die nog niet gemaakt is in het moderne feminisme: kijk eens diep naar binnen, wat is de stem in je hoofd? Wat is zelfliefde? En hoezo hebben we toch nog steeds zo'n romantisch beeld van de liefde?'

In je boek staan twee gefictionaliseerde versies van jezelf centraal. Hoofdpersoon Kleine Nina, die allerlei seksuele avonturen met mannen beleeft en Grote Nina, de verteller van het verhaal. Waarom heb je voor deze verhaalvorm gekozen? En waarom is de verteller zo streng voor Kleine Nina? 'Ze is héél streng. Ze ziet Kleine Nina als een clown, een *fool*, een *idiot*. Daar leg je meteen de vinger op de kern van het verhaal: wat is je innerlijke stem? Grote Nina kijkt naar haar van leeftijd veranderende ik en ze probeert Kleine Nina te bereiken, van allerlei drama met mannen te weerhouden en de hele tijd met haar een gevecht aan te gaan. Ik speel met deze twee verschillende personages om één emotionele gevoelswereld zichtbaar te maken: één waarin niets

ooit goed genoeg is. Voor zowel Kleine als Grote Nina is niets ooit goed genoeg. Als ze in een relatie zit, doet ze het volgens zichzelf nooit goed genoeg. Dat is een innerlijke stem die veel jonge vrouwen met zich meedragen. De menselijke psyche heeft nogal moeite met het concept "hou van jezelf zoals je van iemand anders houdt". Vaak kunnen we enorm lief zijn voor anderen, maar niet voor onszelf. Daar speel ik mee in deze vertelstructuur.'

Het lijkt me sowieso pittig om over jezelf te schrijven, maar al helemaal over een versie die je achter je hebt gelaten. Hoe vond je het om over je tien jaar jongere zelf te schrijven en haar te delen met het publiek? 'Ja pfff, heel confronterend. Ik was er een beetje ontdaan van. Ik las mijn oude dagboeken terug en dacht: jeezus, is dit dan hoe jij was, Kleine Nina? Wat is dit *willen*? Dat verlangen? Oude dagboeken staan vaak vol nonsens, maar ik kreeg wel een inkijkje in hoe verwarrend en kleverig de beelden over romantische liefde kunnen zijn voor een jonge vrouw. Ik vond haar romantische projecties heel ontgoochelend om te lezen, maar tegelijkertijd ook heel grappig. Omdat ik zo hard moest lachen om haar bizarre acties.'

Wat was er ontgoochelend aan haar sterke willen en verlangen? 'Kijk, ik dacht dat ik een coole, *kick-ass* vrouw van 21 was, die op bepaalde vlakken heel erg goed bezig was. Ik was als regisseur grote groepen mensen aan het aanvuren. Allemaal talen aan het leren en moedige dingen aan het doen (Nina studeerde Engelse en Duitse literatuur aan de University of Edinburgh en regie aan de Folkwang Universität der Künste Essen, red.). Ik ben trots op haar drive, maar toen ik Kleine Nina écht onder de loep legde, wat dit verhaal ook poogt te doen, voelde ik me

ontgoocheld. Hoe kan je nou eigenlijk zo feministisch en kick-ass zijn op het gebied van jezelf verwezenlijken, een carrière in springen en geen shit van wie dan ook nemen – en hoe kan dat bestaan naast een bijna kinderlijk meisjesachtig verlangen om de perfecte levenspartner te vinden? Iemand die je gaat dragen en redden? Het gaat om die twee dingen die eigenlijk niet met elkaar samengaan: je bent heel vrijgevochten en sterk, maar aan de andere kant verlies je jezelf volledig in romantische projecties en dromen.

Ik vertel vanuit mijn ervaring om iets groters aan te spreken; hoe vrouwen zijn gesocialiseerd in deze samenleving. We leven nu met de belofte van het feminisme: het idee dat geluk in de liefde en in je carrière maakbaar zijn. Het is bij wijze van spreken jouw verantwoordelijkheid om het ideaalplaatje van een waanzinnige carrière én liefdesrelatie te krijgen. Kleine Nina wilde ALLES zijn – sexy, krachtig, leuk – en ze wilde daarnaast de perfecte, geweldige, intelligente partner. Een kwetsbare man, een artistieke man. En o ja, ook een man met een *top-notch* carrière. Alarm! Dat gaat een keer mis. Zoals in het boek te lezen is.' ►

'WAAROM
HEBBEN
WE TOCH NOG
STEEDS ZO'N
ROMANTISCH
BEELD VAN DE
LIEFDE?'

Het boek gaat over seks. Je had eerder in de NRC een pleidooi voor zelfseks geschreven: dat 'vrouwen hun klitten moeten leren kennen'. Schrijf je in *Make Women Come* daarom zo expliciet over Nina's mislukte seks? 'Absoluut, in elk hoofdstuk en in elke fase van Kleine Nina's seksuele ontwikkeling kwam toch heel erg naar boven: o, er is toch echt een issue met hoe slecht al deze seksuele ervaringen zijn. En ook die van haar vriendinnen. We waren twintigjarige meiden die veel dachten te weten over seksualiteit. Maar ondertussen allemaal niet klaarkomen, niet weten wat communicatie is tijdens seks, heel onzeker zijn over onze lichamen. Allemaal mannen die totaal niet weten wat ze moeten doen met een vrouwelijk lichaam. Dus die klaarkom-gap, het feit dat veel vrouwen niet klaarkomen tijdens (hetero)seks, kwam toch wel heel erg naar boven als rode draad. Vriendinnen van mij die het op hun 35ste nog steeds niet is gelukt. Dan denk ik: we zijn toch zogenaamd heel vooruitstrevende vrouwen?

Hoe komt dat dan? Ik wilde die onderliggende schaamte blootleggen door schaamtevolle dingen over mezelf en die mannen te vertellen. Denk aan: bij heel slechte seks niet je bek durven opentrekken en vragen: "Eh, zou je mij ook even kunnen laten klaarkomen?" Bij pijnlijke seks te bang zijn om iets te zeggen. Alles wat er in de slaapkamer gebeurt steeds op jezelf betrekken. Er is nog steeds zo'n enorme schaamtecultuur, veel slutshaming, ook daarom vond ik het belangrijk om te zeggen: dit is een selectie van mijn seksuele escapades.'

Maar je schreef ook dat seks met jezelf therapeutisch kan zijn. Leg uit? [lachend]

'Het heelt iets in vrouwen wat zij heel vaak pas op latere leeftijd hebben mogen omarmen en leren, namelijk dat een vrouw seksueel verlangen heeft. In veel culturen en religies wordt toch gedaan alsof dat niet zo is. Dus door seks te hebben met jezelf en te voelen dat het niet met schaamte doordrongen is, kun je naar een veilige plek gaan die vrij is, vrijer dan met een partner erbij. Elk orgasme dat een vrouw heeft, kan een orgasme dat ze niet heeft gehad helen. In het boek beschrijf ik hoe Kleine Nina in Suriname eindelijk ontdekt wat bevredigende seks is – hoe een vrouwelijk orgasme echt voelt en wat voor oerkracht het is. Dat is het punt waarop Grote Nina beseft: ah, dit is waarom het vrouwelijke orgasme altijd is kleingemaakt door de wereld. Het is te krachtig! En het is ook heftig, lelijk en krijzend. Die mannen worden gewoon verpletterd, dit is *too much*.'

Over de klaarkom-gap gesproken: in één passage heeft Kleine Nina, na een Valentijnsavond in Berlijn, teleurstellende seks met haar droomman: 'Hij neukt me mechanisch, totaal niet wat ik had verwacht. Hij laat me niet komen. Hij likt me niet. Hij raakt mijn clitoris veel te snel en veel te hard aan. Zijn lul schuurt zowat in me...' Hoe moeten vrouwen volgens jou omgaan met mannen die hen niet laten komen? 'In het boek stel ik voor dat ik

een app ga ontwikkelen die *Make Women Come, Finish What You Started* heet. Het is een soort Tikkie voor misgelopen orgasmes: 'Geachte Jochem, Sarah vraagt jou om een vergoeding van € 72,50 voor die keer dat jij haar niet hebt laten klaarkomen en jij wel bent klaargekomen. En dat kan je direct overmaken op dit rekeningnummer.' [lacht] Ik heb deze app bedacht nadat ik had uitgerekend hoeveel geld vrouwen uitgeven aan uitgaan met de hoop om toch... klaar te komen. In voorbereiding kost het een vrouw inclusief de scheergel, de brazilian, de wax, wenkbrauwen laten epilieren, de geurtjes en nieuwe schoenen, 92 euro of zelfs nog meer. Echt belachelijk veel geld. Ik denk dat de klaarkom-gap een probleem is in heteroseksuele relaties; op een bepaalde manier komen mannen en vrouwen toch gewoon van een andere planeet of zo. Daar zit iets complex; er is vaak geen communicatie tussen mannen en vrouwen – er is schaamte van beide kanten om over seks te praten, met

name onbevredigende seks. En vrouwen hebben onderling juist weer de neiging elkaar naar de mond te praten – 'jij hebt gelijk', 'hij is een *idiot*', 'wat een loser, hij liet je niet klaarkomen' – zo kom je nooit tot een punt van zelfkritiek of de gedachte: 'O, misschien moet ik *zelf* iets doen als hij me niet laat klaarkomen? Misschien moet ik hem erop AANSPREKEN of zo?'

Tot slot, wat denk of hoop je dat lezers in *Kleine Nina* zullen herkennen? 'Ik heb niet echt veel verwachtingen, maar ik hoop dat we met elkaar in contact kunnen komen en praten over de dingen die schaamtevol zijn, bijvoorbeeld over de klaarkomkloof. Tegelijkertijd hoop ik dat de herkenning ligt in de kritische zelfstem,

misschien ook in het romanticisme. Als schrijver hoop ik dat lezen over Nina's zoektocht iets met mensen doet, dat het mensen raakt of dat ze erom moeten lachen of er misschien iets van leren. Dat ze denken, ik ga toch maar even iets opzoeken over de klit.' Lachend: 'Dat bespreek ik ook in het boek: "Weet je hoe groot de klit is? Zo groot als deze boekpagina."' ♦

'ELK ORGASME
DAT EEN VROUW
HEEFT, KAN EEN
ORGASME DAT
ZE NIET HEEFT
GEHAD HELEN'

MAKE WOMEN COME
VAN NINA DE LA PARRA
IS VERSCHENEN BIJ
UITGEVERIJ PLUIM